

prawną pierwszego stopnia, w całości poświęconą standardom proceduralnym ustawodawstwa i konsekwentnie rozwijać ją, za punkt wyjścia przyjmując specyfikę każdego kolejnego studium przypadku. Bez znaczenia jest przy tym, jak taka subnorma konstytucyjna miałaby zostać nazwana – czy byłaby to „zasada rzetelnej procedury ustawodawczej”, czy „zasada stanowienia ustawy w demokratycznym państwie prawnym”. Istotne jest to, że oprócz przepisów Konstytucji regulujących wprost wybrane elementy procedury ustawodawczej, stanowiłaby ona uzupełniającą, samoistną i bezpośrednią normę odniesienia dla kontroli proceduralnej ustawy. Jej obowiązywanie pozwoliłoby również uwzględnić w argumentacji konstytucyjnej procedury notyfikacyjne, które – jako przynależne genetycznie do prawa unijnego – same nie mogą tworzyć wzorca kontroli aktu ustanowienia ustawy.

8. Kontrolując konstytucyjność ustawy pod względem proceduralnym, Trybunał Konstytucyjny powinien uwzględnić problematykę notyfikacji i eliminować z systemu prawnego przepisy, które ten wymóg naruszają. Spośród możliwych do zastosowania podejść trafne byłoby w tym wypadku przykładanie miary podobnej do zaniechania konsultacji projektu ustawy z Krajową Radą Sądownictwa²⁰ i miarkowanie rozstrzygnięcia na podstawie materialnoprawnego kryterium „kumulacji nieprawidłowości”, które miały miejsce w toku postępowania ustawodawczego. Kwestią odrębną jest natomiast potwierdzenie okoliczności faktycznych oraz ustalenie skutków samej notyfikacji z perspektywy prawa unijnego, co jest niezbędne choćby z tego powodu, że notyfikacje – jak już kilkakrotnie była o tym mowa – nie tworzą jednolitej kategorii i są wewnętrznie zróżnicowane. Innymi słowy, niedochowanie obowiązków notyfikacyjnych płynących z prawa unijnego może być kwalifikowane jako istotne naruszenie procedury ustawodawczej, które w konkretnym wypadku, uwzględniając okoliczności sprawy rozstrzyganej przez Trybunał, będzie uzasadniało derogację przepisu ze względów formalnych.

Piotr Radzewicz

NOTIFICATION AS THE OBJECT OF THE CONTROL BY THE CONSTITUTIONAL TRIBUNAL

The article is devoted to the analysis of the legal admissibility of the control of the constitutionality of notification procedures by the Constitutional Tribunal. One of the features of legislative procedure is its sequential character. However, since the moment of entering the European Union specific stages of the procedure as well as legislative activities have been determined by European law. The examples of a new duty put on the legisla-

²⁰ Zob. wyrok TK z 24 czerwca 1998 r., sygn. K 3/98.

tor, which has its source in EU law, are the so called notification procedures. They mean the obligation to notify officially EU authorities about the intention to begin a legislative procedure, or – if the procedure is already in progress – about the content of the new draft law. The previous findings of the Constitutional Tribunal concerning the procedural control of a legal act should be developed and supplemented by the „European thread”. By controlling the constitutionality of the procedural aspect of an act, the Tribunal should take into account the issue of notification and as a consequence it should eliminate legal provisions that violate this requirement from the legal system. The breach of notification obligations stemming from EU law can be classified as a serious breach of the legislative process, which in a particular case, with regard to the circumstances of the case considered by the Tribunal, can justify the derogation of the provision for formal reasons.